

ZEEMEERMIN IN DE KERK...

Het was prachtig weer, afgelopen zondag. We wandelen een kwartiertje naar de kerk en dat was dit keer bijzonder aangenaam.

In de derde bank van de galerij was nog juist voldoende plek voor ons gezin.

Na links en rechts met een hoofdknik enkele bekenden te hebben begroet, zoek ik alvast het te lezen Schriftgedeelte en de openingspsalm op. Als het orgel begint te spelen controleer ik even of buurman Gert aan de beurt is. Hij is namelijk bezig om elke zondag opeenvolgend één van de 150 psalmen ten gehore te brengen.

Daarna dwalen mijn ogen de kerk rond: daar komt de familie Middendorp binnen, moet dat meisje van ... alweer naar de WC? In een van de voorste bankjes zit een vriendelijk meisje met een bodywarmer aan met een tekst op de rug: 'Mermaid fountain'. Op school heb ik er een gewoonte van gemaakt om de teksten die de leerlingen op hun kleding hebben, te lezen. Ze vinden het maar vreemd als ik vraag: 'Van wie heb je dat kersentaartrecept op je shirt?' Blijkbaar heeft de moeder van het kerkmeisje niet in de gaten gehad dat de bodywarmer naar een fontein met een zeemeermin verwijst... Even verderop zat een blond jongetje met een hele rug vol 'American Car wash' en een andere met 'Nautical Gear and

Supplies'.

Een kunstenaar in de kerk... Nog meer dan een ander gemeentelijk gevoelig voor afleiding. Hier een dame in een prachtig tegenlicht, waarbij de losse haren als blinkende, losse lijnen haar hoofd omkransen, daar een kalende diaken met een interessante contour, en een meisje op de stoelen dat de ene voet zo gracieus over de andere heeft gelegd, zodat je een prachtige oversnijding en een lastige verkorting krijgt. Voor de dienst en - erger nog - soms tijdens de dienst zie je plotseling zulke beelden of worden ze opgeroepen tijdens de preek. Ontroerend was het, toen ik tijdens de woorden van de predikant dat ze de Heere Jezus aan het kruis nagelden, onze kleindochter in de bank voor ons met haar wijsvinger aandachtig het midden van haar hand zag aftasten. 'Hier was dat...' zag je ze denken.

Beelden in Gods huis.
Woorden in de kerk.
De dragers hebben die loze teksten achter de rug...
We hebben immers een getrouw Woord dat alle aanne-
ming waardig is!

Jan den Ouden, voorzitter

GA TOCH FIETSEN... EN NEEM JE NOTITIEBOEKJE MEE!

Door Gerard van Rossum

Het achter de broek gezeten worden door collega's of anderen (bijvoorbeeld de redactie van KorfMagazine), omdat je nog wat moet aanleveren, is geen prettig gevoel: op het allerlaatste moment kom je er achter... en de tijd begint te dringen.

Zonder agenda of notitieblokje - al dan niet in digitale vorm - is het niet meer te doen om alle activiteiten en verplichtingen te onthouden. Wil je in deze tijd 'overleven', dan is het noteren van data en tijden een must, want anders kom je geheid in de problemen. Deze manier van werken is knap lastig voor iemand die niet gewend is data, tijden en nog-te-doen-klussen te noteren. Maar de laatste tijd kom ik er steeds meer achter dat het beter is om het toch te doen. Het anticiperen vermindert namelijk de stress, het geeft structuur en het uitblijven van gemopper dat volgt als je weer eens te laat bent met iets door te geven, voelt ook veel beter.

Maar waarom deze inleiding?

Ik wil namelijk ook KORF-leden wijzen op het belang van het noteren van dingen in een notitieboekje. En dan bedoel ik niet het noteren van tijden, maar van situaties, dingen of landschappen. Niet het noteren van aantekeningen in woordtaal, maar het maken van notities in beeldtaal.

Ik herinner me de opmerking van één van onze oudste Korfleden, dhr. Stavleu, die zei: 'Men grijpt bij KORF te snel naar het penseel'. Ik heb steeds meer het idee dat hij daarin gelijk heeft.

De meesten van ons zijn niet in de gelegenheid om dag in dag uit te schilderen. Dan is het maken van schetsen en vlugge notities een goede gelegenheid om je beeldend te ontwikkelen. Bovendien kunnen de schetsen en notities bronnen zijn voor het grotere schilderij. Ik heb gemerkt dat het steeds opnieuw bezig zijn met het kijken naar en het zoeken van de juiste (kleur)verhoudingen noodzakelijk is om je als tekenaar en schilder te ontwikkelen.

Kunstenaars uit het verleden maakten schetsen en ook kunstenaars van nu doen dat. Waarschijnlijk is juist dat een van de redenen waardoor zij zich kunnen ontwikkelen.

Zit je in een impasse? Ga fietsen en neem je

Belang van een vlugge notitie

notitieboek(je) mee. Heb het lef om ook op drukke plaatsen het (kleur)potlood te gebruiken. Schaam je er niet voor. Het levert nogal eens verrassende situaties op.

Laatst zat ik de 'Nieuwe Molen' in Veenendaal te tekenen. Komt er opeens een man naar me toe: 'Lust je misschien een bakje koffie?' 'Ja, natuurlijk, meneer, dat is wel luxe, zeg alstublieft, doe maar.' En wil je er een stukje taart bij? Want mijn vrouw is vandaag jarig.' Daar zat ik dan, midden op straat met een vers bakje koffie en met taart bovendien.

Paul Klee

Om verder te illustreren wat ik bedoel wil ik jullie wijzen op de kunstenaar Paul Klee. Hij tekende veel in Bern gedurende de periode 1897 tot 1915. Uit het boekje Paul Klee in Bern van de schrijver Eberhard W.Kornfeld komen de volgende twee afbeeldingen.

Een stukje industrie van Bern met daarachter de Münster die er bovenuit torent. De foto laat zien hoe Paul Klee de situatie ongeveer voor zich zag. En zo noteerde Paul Klee het in zijn schetsboek.

Bern, 1910,75 Feder und Pinsel, nass in nass auf Papier auf Karton 14,1:25,5 cm Sammlung E.W.K., Bern Cat. rais. Band 1, 540

Frank Dekkers

Ook de hedendaagse regionaal/nationaal bekende Utrechtse kunstenaar Frank Dekkers maakt zelfstandige tekeningen die op zich al de moeite waard zijn. Hij blijft studeren op een

Frank Dekkers, Middelwetering, 55x100 cm (geen kleine schets overigens), 2008

locatie en maakt er ook olieverven. In weer en wind is hij te vinden langs rivieren en plassen.

Frank Dekkers, Middelwetering in de winter, olieverf op paneel, 60x80, 2009

Zelf ook

Momenteel beleef ik zelf ook veel vreugde aan het rondzwerfen in de omgeving op zoek naar situaties en landschappen. Of we nu op vakantie zijn of thuis, ik neem tegenwoordig mijn notitieboekje van 15x10 cm steeds vaker mee. Nog een poosje en het is een gewoonte geworden.

Kijk, als je tekent zie je echt meer en het helpt je een situatie/locatie -die vaak vrij complex is- terug te brengen tot de kern! Het is wat mij betreft een manier om weer verder te komen, wanneer het schilderen even niet meer lukt.

Faltschen in Zwitserland, potlood, 15x10 cm, 2010

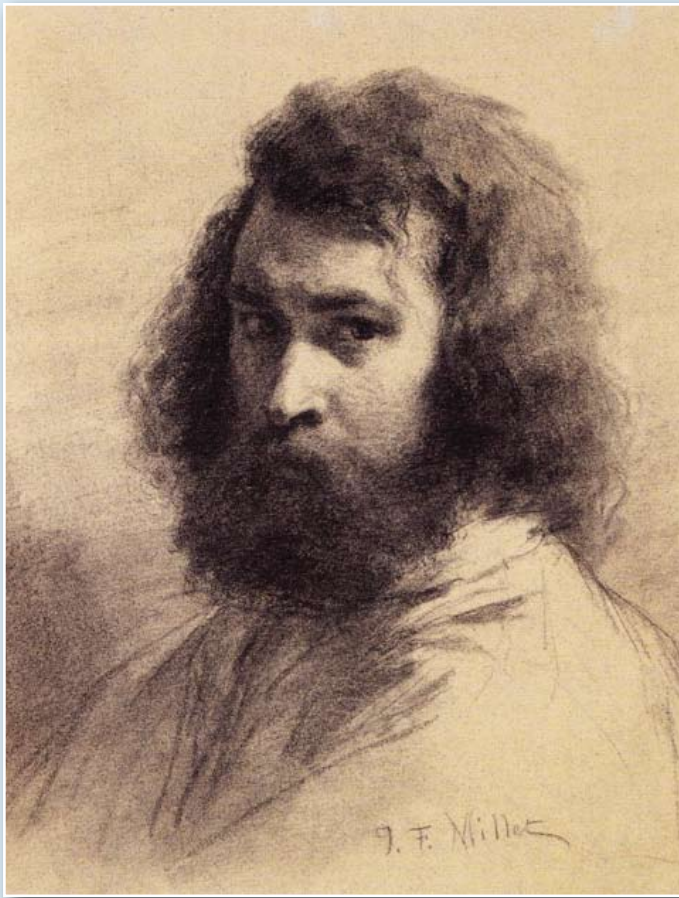
Verder uitgewerkte Aquarel(kleur)potloodtekening, 20x10 cm, 2010

Voorstel

Vanuit deze gedachte zou ik willen voorstellen dat we de eerstvolgende septembervergadering nu eens geen kant en klare schilderijen meenemen, maar allemaal 10 buitenschetsen die we in de komende periode hopen te maken. Volgens mij geeft dat voldoende stof voor een boeiende bespreking in september...

JEAN-FRANCOIS MILLET

Door Gerrit Timmermans

Jean-Francois Millet
1814 - 1875
Zelfportret met zwart potlood , 54,5 x 43 cm
1845-1846
Parijs , Museum het Louvre

Jean-Francois Millet
De arenleesters, 1857
Le glaneur
Cherchef og kernt. 55 x 40 cm
Parijs, Musée d'Orsay

Jean-Francois Millet
Bij het luiden van het angelus (Het avondgebed), rond 1860
L'angelus
Cherchef og kernt. 55 x 40 cm
Parijs, Musée d'Orsay

De naam van Millet is onlosmakelijk verbonden met de "School van Barbizon"; een groep landschap schilders onder wie Théodore Rousseau en Camille Corot. Rousseau ontdekte het kleine dorpje Barbizon in het bos van Fontainebleau (nabij Parijs). Millet kwam er in 1849 wonen. Hij kwam er voor een kort verblijf, maar is er 37 jaar gebleven! Hij maakte lange tochten door het bos en de omringende velden, die hem voortdurend bleven inspireren tot nieuwe schilderwerken. Rousseau, Corot en Millet waren de voorlopers van de Impressionisten die hun naam te danken hadden aan het schilderij "Impressie, zonsopgang" van Claude Monet uit 1872 wat vooral door het karakter en de uitvoering van het werk de belichaming van het impressionisme is geworden. Het schilderij geeft geen scène weer maar een stemming. Millet was van grote invloed op Pissarro, doch hij weigerde ieder contact met de nieuwe generatie schilders. De van het platteland afkomstige Millet schilderde zijn hele leven eenvoudige boerenmensen, die zich aan hun Goddelijk beroep wijdden. In tekeningen en pastels valt af en toe een vleugje humor op, of op zijn minst een aangenaam oog voor detail. Zijn pastels en schilderijen waarin hij tegenlicht uitwerkt treffen mij in het

bijzonder. Bekend is dat Vincent van Gogh grote bewondering had voor Millet's werk, en daardoor is beïnvloed. Er wordt wel beweerd dat Millet bad voor hij begon te schilderen en zijn geloof lijkt zijn meest eenvoudige werken te doorstralen. Dit geeft voor mij een bijzondere meerwaarde aan zijn werk. Millet's bekendste werken zijn wellicht de schilderijen "bij het luiden van het Angelus" (het avondgebed) 1859-1860 en "De arenleesters" (Les Glaneuses) uit 1857 welke zich bevinden in het Musée d'Orsay in Parijs. De arenleesters heeft hij, als altijd, uit zijn hoofd gemaakt, al heeft hij eerder in 1855 een voorbereidende verticale schets van eenzelfde tafereel gemaakt. Daarbij is de kunstenaar een groot colorist, wat blijkt uit hoe de kleuren bruin, groen en roze harmoniëren en hoe hij de hoofddoeken van de vrouwen met heldere toetsen blauw en rood neerzet waardoor het doek zonder meer vrolijker wordt.

Naast het Musée d'Orsay zijn er ook werken van Millet te zien in o.a. het Louvre in Parijs (tekeningen en schilderijen) en ook in het Museum of Fine Arts in Boston U.S.A (Pastels)
Beslist de moeite waard voor een trip!

KORFBIJEENKOMST

22 Januari 2011

MARKUS LÜPERTZ IN 'S HERTOGENBOSCH

Door Mar Slingerland

Misschien zijn tentoonstellingen, waarvan je niet goed weet wat je ervan vinden moet, wel de boeiendste.

Na 14 jaar heeft Markus Lüpertz een solo-tentoonstelling in Nederland. Oud en nieuw werk, uit de collectie Würth. In eerste instantie vielen zowel kwaliteit als kwantiteit iets tegen, hoewel ik wel direct weer helemaal onder de indruk was van bepaalde prachtig geschilderde gedeeltes van schilderijen, waarin hij zijn meesterschap bewijst.

Eén van de twee doeken uit de oudere serie "Männer ohne Frauen" was in zijn geheel perfect. Afmeting, materiaalgebruik, compositie, iedere spat en elke schoenafdruk werkte mee aan een vanzelfsprekend totaalbeeld. Het ernaast hangende doek uit dezelfde serie had daarentegen veel minder zeggingskracht en oogde tamelijk dichtgeschilderd en wat viezig.

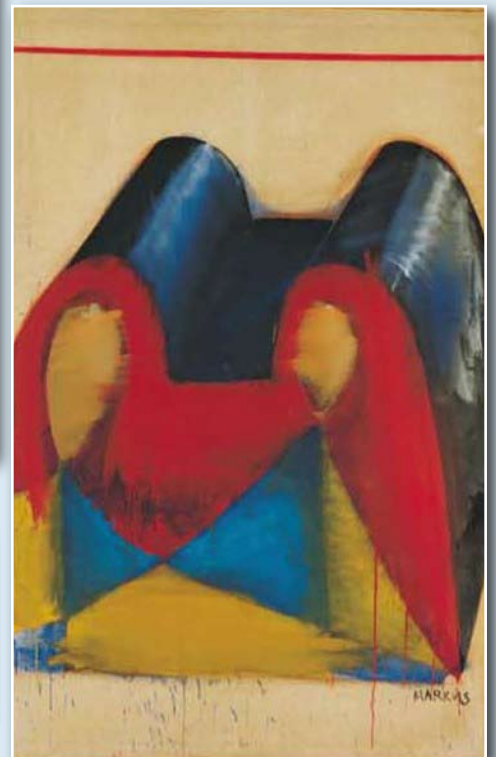
Het recente vierluik (2009) maakte allereerst een rommelige indruk, maar bij nadere beschouwing bleken er weer heel knappe, achteloos en suggestief geschilderde stukken in te zitten, waardoor je met zowel afbeelding als betekenis ervan bezig blijft. Het geheel blijft haken en prikkelen. Wat dat betreft maakt Lüpertz zijn credo waar: "de schilder is vrij in zijn expressie, de toeschouwer in zijn interpretatie." Of toch niet?

Het blijft een boeiend maar beeldend zeer intrigerend raadsel. Het is in ieder geval een pure schildertentoonstelling. (En o ja, er staan ook nog wat beelden van hem.)

Expositie minimaal tot
eind september 2011
www.wurth.nl/kunstlocatie

Markus Lüpertz,
Dithyambisch mit rotem Streifen, 1964,
Lijmverf op linnen,
216x137 cm,
Verzameling Würth, inv. 3443

FEESTELIJKE OPENING GEMEENTE NIEUW LEVEN

Feestelijke opening Gemeente Nieuw Leven
Albina 9 april 2011

Nabij Albina op de weg naar Papatam vond zaterdagavond 9 april de feestelijke opening plaats van het nieuwe kerkgebouw van de Gemeente Nieuw Leven.

In de vroege ochtend bevonden zich al velen in en rondom het nieuwe gebouw om het te versieren met palmtakken en planten uit het bos. Het terrein werd schoongemaakt en aangeharkt. De zusters waren de hele dag druk in de weer met het koken van eten voor de te verwachten gasten.

Vanaf 18.30u kwamen de genodigden uit andere gemeenten en de gasten uit de omgeving. Het programma begon om 19.00u met een hartelijk welkom aan alle aanwezigen. Na gebed begon de lofprijzing ondersteund door de plaatselijke zanggroep. De dames hadden hiervoor speciale jurken gemaakt. De plaatselijke voorganger Glen gaf een kort historisch verslag waarin hij aangaf dat door omstandigheden de visie werd ontwikkeld om op dit perceel te beginnen met kinder- en jeugdwerk. Hij begon in de openlucht en al gauw ontstond er behoefte om een klein kerkje te bouwen. Dit gebouwtje kwam mede tot stand door giften Nederland. Hierdoor konden nu ook de gelovigen op die plek samenkomen. Er ontstond een gemeenschap die in de loop der jaren groeide. De ruimte werd bleek al gauw te klein waardoor velen buiten onder een afdak moesten zitten om de dienst mee te kunne maken..

Toen we in september 2009 in Albina waren zagen we dat er een fundering was gelegd voor een nieuw gebouw. We werden

Het nieuwe gebouw met het kerkje op de achtergrond.

bemoedigd door het enthousiasme waarmee er, vaak in de vrije tijd werd gewerkt. Hun enthousiasme gaf ons het vertrouwen om te zoeken naar middelen zodat de voortgang van de bouw niet zou stagneren maar spoedig tot een afronding zou komen. Het resultaat mag nu na ruim anderhalf jaar gezien worden.

Op het gebouw staat de naam: Gemeente Nieuw Leven. Tijdens de toespraak heeft broeder Barend stil gestaan bij de oproep die we onder meer tegenkomen in Handelingen 17vs30: "God ... roept nu overal mensen op om een nieuw

leven te beginnen." Deze oproep werd uitgewerkt aan de hand van Romeinen 6 vers 4: "We zijn door de doop in zijn dood met Hem begraven om, ... een nieuw leven te leiden." Vervolgens sprak broeder Piet n.a.v. 1 Petrus 2 vers 4 en 5a: " "

Broeder Glen Toetoe

Komt tot hem, als tot een levenden steen, die door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en kostelijk is; en bouwt nu ook gijzelve, als levende stenen, u op tot een geestelijk huis."

Het accent werd gelegd dat het gebouw nu wel klaar is maar dat het bouwen aan het geestelijk huis waar we als levende stenen ingevoegd dienen te worden nog steeds doorgaat. Aan de hand van vier punten werd dit uitgewerkt: het gemeenschappelijk gebed, de onderlinge bindende liefde van Christus, de reiniging en de geestelijke groei van de gelovigen. Vanuit andere gemeenten kwamen de felicitaties en werden cadeaus aangeboden. De avond werd besloten door het zingen van het slotlied in het Sranan:

San mi ha' mi gi,
Joe mi Helpiman.
Alatem mi wani libi,
Troefoe Joe wawan.

In het Nederlands bekend als: "Heer, ik geef me aan U volkomen" (uit de bundel van Joh.de Heer nr. 585)

Na afloop was er naar Surinaamse gewoonte voor de ruim tweehonderd aanwezigen volop te eten en te drinken.

Het was voor ons een voorrecht om hierbij aanwezig te mogen zijn omdat we ons nauw betrokken weten bij deze gemeente na zoveel jaren contact te hebben met een aantal broeders en zusters.

Piet & Adrie van der Wolf
Barend Bloem

EEN WOLKJE VOOR DE NEUS HAALT DE VAART ERUIT

Door Adri Burghout

Vliegen heeft op veel mensen een grote aantrekkingskracht. Velen dromen van de vrijheid in de lucht. Sinds de eerste gemotoriseerde vlucht van de gebroeders Wright op 17 december 1903 is die vrijheid werkelijkheid geworden.

Vliegen maakt nu deel uit van het dagelijkse leven. Maar toch is het voor een aantal nooit 'gewoon' geworden. Dat geldt zeker voor de leden van de Club van Nederlandse Luchtvaart Schilders, kortweg CvLNS.

Guild

In juni 1954 trad in de Guildhall Art Gallery te Londen een groep luchtvaartschilders voor het eerst naar buiten. Onder deze kunstenaars waren bekende namen zoals, niet in de laatste plaats, Frank Wooton, een artiest die tijdens de Tweede Wereldoorlog z'n sporen al had verdiend als 'oorlogsschilder'

en lang de president of the Guild of Aviation Artists is geweest. Deze eerste expositie werd een groot succes en kreeg internationale aandacht. Een Britse verslaggever schreef het volgende:

De kunstenaar die zijn energie en toewijding geeft aan het vastleggen van vliegtuigen, wordt geconfronteerd met een bijzonder probleem.

Zolang het gaat om luchtvaartactiviteiten op de grond zal het zo'n vaart niet lopen, maar wanneer hij een vliegend vliegtuig gaat schilderen, komt er een moeilijkheid om de hoek kijken. Het valt niet mee om met een schildersezal ergens tussen de wolken plaats te nemen. De consequentie hiervan is dat de artiest het moet doen met studies die op de grond zijn gemaakt of foto's. Beide methoden geven serieuze nadelen en gevaren. Het plaatsen van een vliegtuig tegen een acceptabele achtergrond kan een complex probleem zijn. Luchtvaartkunst vraagt grote bekwaamheid van de artiest. Waarschijnlijk is dat een reden waarom deze vorm van kunst nauwelijks wordt beoefend.

Oer-Hollandse twijfel

Ook Nederlandse media ruimden plaats in voor het fenomeen luchtvaartkunst. Een redacteur van het Hollandse blad Avia-

vliegwereld vroeg zich vertwijfeld af: Engeland, het land met een grote luchtvaarthistorie had de eer de geboorteplaats te zijn van deze nieuwe kunstvorm. Zou zo iets in Nederland wel mogelijk zijn?

In Apeldoorn en in Scherpenzeel woonden twee mannen die ook kennis hadden genomen van het Britse succes en zich de oer-Hollandse twijfel van de redacteur aantrokken: Aad Meijer en Gerrit Zijlstra. Beiden vertrouwden met verf en penseel al langer onderwerpen aan het doek toe en hadden een grote belangstelling voor de luchtvaart. In 1983 trokken ze de stoute schoenen aan in een poging Nederlandse luchtvaartschilders bijeen te krijgen. De eerste bijeenkomst telde 5 mensen. In de jaren die volgden steeg dat aantal tot 21.

Dagvoorzitter

Nu, 28 jaar later, bestaat de club nog steeds en telt momenteel 15 leden. Het aantal schommelde door de jaren heen, maar er blijft een harde kern die vrijwel vanaf het begin lid is.

Aad Meijer wordt helaas gemist. Hij overleed in 1989.

De club heeft geen officiële statuten of bestuur. De bestuurlijke taken werden in het begin door Aad en Gerrit zelf met enthousiasme vervuld. Na het wegvallen van Aad is Gerrit alleen verder gegaan als een soort voorzitter/secretaris/penningmeester, in een persoon verenigd. Later is zijn voorzittende taak overgenomen Hissie Lyklema die deze functie tot voor kort heeft vervuld. Tegenwoordig kent de club een dagvoorzitter. Gerrit Kok regelt de uitnodigingen, terwijl hij, zoals een goed penningmeester betaamt, ook op de centen zit. Want al gaat er financieel niet veel om in de club, toch moeten onder andere de koffie en de zaalhuur van restaurant Boszicht te Scherpenzeel worden betaald. Vanwege de centrale ligging is deze locatie als plaats van bijeenkomst gekozen. De leden komen van Oudorp (N-H) tot Epen (Limburg) en van

Luttelgeest (Noordoostpolder) tot Rijswijk (bij Den Haag).

Methoden

De heren (tot nu toe maakte geen enkele dame deel uit van het collectief) maken hun werken met een verscheidenheid aan materialen, zoals olieverf, acrylverf, aquarel, grafiet, kleurpotlood enzovoort. Maar ook worden er gemengde technieken gehanteerd, zoals Peter van Stigt met zijn 47 jaar overigens één van de 'jonkies': 'Ik gebruik penseelstift, kleurpotlood, pastelkrijt en plakkaatverf door elkaar. Een techniek die ik voor mezelf heb ontwikkeld.'

Ook zijn de methoden die iedere kunstenaar zich eigen heeft gemaakt om iets op te zetten, heel divers. Jan Glas heeft een heel mathematische benadering om een vliegtuig in z'n element te plaatsen. Met drie aanzichten – voor, boven en opzij – is hij in staat om via een ingewikkelde berekening het te schilderen vliegtuig in allerlei standen op karton te construeren, waarna hij het in acryl uitwerkt.

Anderen zoals Piet Smits, Jaap Zandstra of Lam van 't Hof maken vooral gebruik van foto's. Lam: 'Je moet wel opletten hoe de foto is gemaakt. Men gaat nogal eens in de fout door bijvoorbeeld een foto te gebruiken die dicht bij het object is gemaakt, terwijl men op het schilderij het vliegtuig in de verte schildert en daarbij de vertekening klakkeloos overneemt. Je voelt op je klompen aan dat zo'n schilderij gaat wringen.'

Gerrit Zijlstra werkt graag met een (plastic) model. Zonodig wordt er nog een lamp vanuit een bepaalde hoek op gericht om te zien hoe de schaduwvlakken vallen.

Neergeschoten vlieger

Een groot aantal leden is voor 1945 geboren en wellicht verklaart dat het gegeven dat nogal wat onderwerpen uit de twee wereld(lucht)oorlogen worden gebruikt.

Dat vergt vaak het nodige onderzoek. Wat buitenstaanders niet

zien is het onderzoek dat aan een schilderij vooraf gaat. Gerrit Zijlstra deed een keer 7 maanden research voor één schilderij. De aanleiding was het graf van een omgekomen vlieger op de begraafplaats in Ieper dat zijn aandacht had getrokken. Het ging om een Frans toestel dat tijdens de Eerste Wereldoorlog, op 16 september 1917, boven Ieper in België werd neergeschoten. Er volgde een grondig onderzoek. Ter plaatse werd gezocht naar mogelijk nog in leven zijnde getuigen, hoe de omgeving eruit zag. Maar ook wat voor weer het was geweest, wat pre-

cies de kleuren waren van het toestel. Alles wilde hij weten. In een poging de lucht zo goed mogelijk weer te geven, wachtte de gepensioneerde politiemans zelfs totdat het 16 september was geweest. Om in elk geval een indruk te hebben van de tinten aan de hemel. De Rijswijkse schilder/auteur Ab Jansen is een wandelende encyclopedie voor wat betreft de geschiedenis van de luchtstrijd tijdens de tweede wereldoorlog boven Europa.

Er wordt door de leden nogal eens gebruik gemaakt van zijn kennis.

‘Hof’schilder

Per jaar komt de club een zestal keer bij elkaar. Daarbij worden meegebrachte werken bekeken en besproken.

De leden bestaan uit zowel amateur- als beroepsschilders. Binnen de club levert dat geen enkel

probleem op.

Lam van 't Hof,- ‘hof’schilder van de Koninklijke Luchtmacht: ‘We zijn opbouwend kritisch zijn op elkaars werk. Dat moet kunnen. Daar leer je van.’ Gerrit Zijlstra vult aan: ‘We hebben hier mensen binnen zien komen die een bijzondere ontwikkeling hebben doorgemaakt, en ik mag wel zeggen dat onze club daar flink debet aan is geweest.’

Jaap Zandstra mengt zich erbij: ‘Een vliegtuig schilderen is op

zich niet moeilijk. Wel om het in de ruimte te projecteren. Hoe laat je het leven, hoe geef je het snelheid of juist niet. Daar komt heel wat bij kijken. Met licht/donker, scherp/onscherp, hard/zacht moet je accenten geven. Een simpel wolkje voor de neus van een toestel kan er de vaart uithalen.'

Exposities

Naast het bijpraten, bekijken en bespreken van de meegebrachte werken wordt op de ontmoetingsdagen regelmatig door een van de leden een inleiding gehouden over een onderwerp dat vanzelf een link heeft met schilderen en de luchtvaart. Bijvoorbeeld over wolken schilderen of een specifieke techniek die een lid gebruikt.

Ook heeft de club met een zekere regelmaat geëxposeerd meestal op plaatsen die een relatie hebben met de luchtvaart zoals het luchtmachtmuseum te Soesterberg, het voormalige Aviodome en Fokker hoofdkantoor, het bevrijdingsmuseum te Groesbeek. Er is zelfs een expo geweest bij de Britse zusterorganisatie, de Guild, in Londen. Maar ook werden tweemaal tijdens de meiherdenkingen de wanden van het gemeentehuis te Dronten versierd met werken van een aantal leden. Dit was tevens ter gelegenheid van een bezoek van een groep geallieerde airgunners (luchtschutters) die jaarlijks rond die tijd in Dronten, die bij gastgezinnen logeerden.

Nauwelijks aanwas

Nog even de initiator van de club, Gerrit Zijlstra, aan het woord: 'Niet iedereen kan zomaar lid worden van de club. We hebben een soort ballotage, al is er nog nooit iemand afgewezen. Het gaat er niet alleen zo zeer om wat mensen maken maar ook of ze bij de club passen. Want heb je er één dissonantje bij, dan valt de club uit elkaar.'

Er zijn er die denken met luchtvaartkunst vlot rijk te worden. Maar je kunt er niet van leven. Ik verkoop af en toe wel eens wat. Ach, als ik m'n verf en kwasten eruit heb, vind ik het wel best. De leden helpen elkaar en niet alleen met schilderen. Het is een hechte vriendenclub.

Maar er is wel iets wat ons zorgen baart. Grote zorgen. De digitalisering van de maatschappij lijkt ons fataal te worden. De gemiddelde leeftijd van de leden ligt tussen de 60 en 65 en er is geen jonge aanwas. De tijd dat we nog twintigers binnen kregen, lijkt voorbij. Welke jongere zie je nog achter een ezel kruipen? Laat staan dat ze een luchtvaartonderwerp opzetten. Men zit liever achter de computer. Maar wie weet?!

www.aviationartistsholland.com

VERRASSEN OF SCHOKKEN?

Door Tijs Huisman

Bekende geluiden

Het is lang geleden dat ik voor onze geacht Korflid Piet den Hertog een openingswoord(je) mocht spreken bij een van zijn eerste exposities. Ik vermoed dat hij toen nog een groot vertrouwen in mijn verbale kwaliteiten had en een grote deskundigheid bij mij vermoedde. In ieder geval had ik zijn vraag om de speech te houden vrijmoedig aangenomen.

Ik herinner me dat het 'verhaaltje' - want meer had ik er niet van kunnen maken - ging over het telefoneren met familierelaties in Canada. Je kon in die tijd niet zomaar wat aanleuteren door de telefoon, want daar was telefoneren naar het buitenland te duur voor. Dat kostte je heel veel geld! Vandaar dat families soms met elkaar afspraken om i.p.v. een duur telefoongesprek te houden, op afgesproken tijdstippen even de telefoon te laten overgaan. Bijvoorbeeld: drie keer! De ontvanger wist dan dat alles bij de beller in orde was. Het werkte goed en het kostte geen geld.

De beller en ontvanger 'verstonden' elkaar heel goed, ze (her) kenden elkaars codes, begrepen elkaar! Ze wisten op dat ringring-moment: 'We denken aan elkaar, alles is goed hier, etc...' Dat belgeluidje uit de bakelieten telefoon deed wonderen. Let wel, dat gebeurde te midden van de hele kakofonie van de dagelijkse geluiden en geluidjes... Zo is het, betoogde ik in dat speechje, ook op kunstzinnig c.q. beeldend terrein.

Zoeken naar woorden en motieven

Op Piet en de bezoekers zal mijn verhaaltje geen verpletterende indruk hebben gemaakt, en zij zullen het wel vergeten zijn. Gelukkig herinner ik me het nog goed en kan ik het nu onze Korfleden vertellen om hen een riem onder het hart te steken.

Waar gaat het om? Een telefoongeluid is een telefoongeluid, meer niet. Bij goede afspraken en een verrijnd invoelingsvermogen gaan de telefoongeluiden symbool staan voor iets anders. Pas dan kan er een heel scala aan informatie en emoties in samengebonden en gecompriëerd worden.

Kleuren, vormen, lijnen, verhoudingen, zijn op zichzelf staand neutrale elementen. Wanneer ze echter even oplichten of "er uit gelicht" worden (uit de kakofonie van indrukken), krijgen ze betekenis en allure. Dat doet de kunstenaar. Als hij er in zijn schilderij of beeld 'iets' mee doet, kan ook de 'ontvanger' genieten van de kleuren, vormen, lijnen en verhoudingen, de onderlinge relaties er van het spel er mee. Nogmaals: ze deden iets met de 'zender' en dat is juist de reden waarom hij is gaan schilderen, tekenen, boetsen. Over al die kleuren en vormen wil hij vertellen, over wat hij gezien of beleefd heeft, waar hij naar uitziet, naar verlangt, over fantaseert, enz. Wat hij gelooft en belijdt.

Negatieve bronnen

In december vorig jaar waren er bij een chocoladeletterfabrikant veel klachten binnengekomen over de verkoop van chocoladeletters. Er was onvoldoende tot geen rekening gehouden met de Q van Quirinus en de X van Xandra. De geschrokken fabrikant heeft een onderzoek laten instellen naar de oorzaken van dit schok-

kende gegeven.

Het is een voorbeeld van hoe vaak er gesproken, geïnformeerd, becommentarieerd wordt in negatieve zin. Appellerend aan gevoelens van onvrede, boosheid, geïrriteerdheid, platheid en ook vunzigheid. Of deze oproepend en stimulerend.

Het lijkt wel of de media er op gericht zijn de ontvanger tegemoet te komen in zijn honger naar al dit negatieve of om deze honger aan te wakkeren. Waarin ook kunstenaars, schilders, beeldhouwers, schrijvers het voortouw nemen. Onbenulligheid en viezigheid worden verheven tot eerlijkheid en originaliteit!

Positieve bronnen

Dat is nu precies waarin m.i. de leden van Korf zich moeten onderscheiden. Onderwerpkeuze, de voorzichtigheid waarmee een onderwerp wordt behandeld, zijn liefde voor wat is, zijn de veelzeggende aspecten waaraan zichtbaar wordt dat hij kiest voor het positieve! Protest, aanklacht, verdriet, boosheid, teleurstelling, zijn echter ook bekende thema's in de Bijbel. Denk aan Job, Psalmen, Jeremia. Maar, expressie gevoed door boosheid en wrevel kan echter nooit goed zijn. Mopperen, schelden, vloeken, 'vuil spreken uit uw mond', opstoken, geniepig roddelen, enz. enz. passen ons niet!

Waardevolle uitgangspunten

Beste Korfleden, houd het bij datgene wat je boeit en fascineert, herhaal het desnoods eindeloos, maar probeer iets naar voren te brengen wat dicht bij een 'onthulling' of een 'verrassing' komt. Weet je, wat je zelf hebt gezien en opgemerkt, kun je dan enthousiast en met overtuiging aan de ander doorgeven. Onder jouw handen is er iets bijzonders ontstaan, en met vreugde geef je het door aan de ander. Waarom? Omdat je vindt dat de ander het verdient om ook iets van het door jouw (her)ontdekte geheim en wonder mee te maken! Het zijn geheimen die te maken hebben met het wezen van vormen, de verscheidenheid van kleuren, het ritme, de verhoudingen, contrasten, hol en bol, open en dicht, licht en donker en noem maar op. Geheimen en wonderen die overvloedig in Gods schepping aanwezig zijn, of er soms juist diep in verscholen liggen. Soms gaat die uitbeelding of verbeelding gepaard met de sfeer van een verhaal of een gebeurtenis.

Vermaning en bemoediging

In Deuteronomium 28:47 staat een vermaning die we wellicht ook van toepassing mogen laten zijn op ons werken, wat uiteindelijk ook DIENEN moet zijn:

'We behoren de HEERE, onze God, te dienen met vrolijkheid en goedheid des harten, vanwege de veelheid van alles.' (vrij naar de S.V.) Laat dat, hoe dan ook, doorzinderen in je werk.

Iemand die je hebt weten te boeien en te raken met je werk, heeft niet veel uitleg nodig. Zoals een goed verstaander maar een half oor nodig heeft, begrijpt en verstaat een betrokken kijker jouw positieve intenties! Het zou zo maar kunnen zijn dat jouw werk te midden van de kakofonie in positieve zin verrast i.p.v. in negatieve zin schokt.

LEUK INIATIEF

Door Corrie Ravensbergen

Het is een leuk initiatief voor mensen die op de een of andere manier bij Korf aangesloten zijn, om hun eigen verhaal neer te pennen. Nu het mijn beurt is, moet ik er wel even voor gaan zitten. Waar te beginnen?

Ik denk maar zo, gewoon bij het begin. Ik ben geboren en getogen in Rijsburg. Hetzelfde dorp waar de tegenwoordige burgemeester van Amsterdam vandaan komt. Zijn vader was onze geweldige dorpsdokter die zijn belangstelling niet alleen voor zijn praktijk en het sociale leven in Rijsburg had, maar ook als AR-partij man in de gemeenteraad zat. En die

kweker....!

Mijn man en ik trouwden in 1960 en ons gezin werd gezegend met 5 kinderen, die allen getrouwd zijn en ons verrijkt hebben met 13 prachtige kleinkinderen. In 1970 lieten wij een huis bouwen in Noordwijk waar onze kwekerij gevestigd was. Dat was een heerlijke tijd, en wij hebben daar 23 jaar gewoond. Ruimte rondom, paarden in de wei, daar begon ook mijn belangstelling voor de kunst.

Tekenen was altijd al een bezigheid die ik erg graag deed. Hoewel paardrijden en tuinieren ook een hoge prioriteit hadden. Mijn leven, buiten het huishoudelijke, was goed gevuld:

Acht jaar ouderling in onze Gereformeerde Kerk.

Vier jaar lang voorzitter van het Evangelisatie-team op Camping Koningshof. We hadden daar in het voorseizoen

stilleven van bloemen en vruchten

tijdens de Tweede Wereldoorlog, met zijn kompanen Ds. Post, Johannes Post en vele anderen in het verzet zat. De gemoedelijkheid was en is nog steeds kenmerkend voor ons dorp. In Rijsburg ging en gaat het eigenlijk, globaal gezien, om twee categorieën mensen, nl. de bloemenkwekers en de mensen die in de handel zitten. Dit houdt in dat tot op de dag van vandaag, Veilingvereniging Flora Holland een grote plaats inneemt in onze samenleving.

Nu mijn persoontje, tweede dochter uit een gezin van zeven kinderen, waarvan een broertje op jammerlijke wijze is verongelukt. Vader: Groenten en bloemen-

hervormde kerk rijsburg

tuingebeuren

tulpen aquarel

Corrie

de zondagse diensten en het kinderwerk, waar je veel kwijt kon op bijbels gebied. Zes weken lang stonden er teams op de Camping, die allerlei programma's verzorgden, met als hoogtepunt de zondagse kerkdienst. Daar was altijd veel belangstelling voor. Het is jammer dat na verloop van jaren dit werk niet meer wordt gedaan wegens gebrek aan E-teamers die zich gedurende de zomer voor dit doel niet meer willen of kunnen inzetten.

Zes jaar jurylid bij de Vaste Keuringscommissie, bloemen keuren tijdens belangrijke tentoonstellingen door het hele land. Op dit ogenblik jurylid van de Oranje-Expositie die elk jaar tijdens de feestweek in ons dorp wordt gehouden. In die tijd begon ik ook belangstelling voor de kunst te krijgen, daar had ik eigenlijk nooit geen tijd voor gehad. Een ontmoeting met Susan Offereins gaf mij de doorslag om bij haar op te nemen en schilderles te gaan.

1987-'90 Susan Offereins :

olieverf -aquarel

1990-'93

Vrije Academie Dever: Aquarel/ Portret-/ en modeltekenen

1994-'96 Ars Amula Naturae te

Leiden: Portret en modeltekenen o.l.v. Rudolph van Heesch,

1997-'98 Ars Naturai te Leiden:

Aquarel o.l.v. Ad Kroese

Daarna ging het met een sneltreinvvaart. Een kleine greep uit de tentoonstellingen die op mijn naam staan:

Oranje expositie/ Solo-expositie Baalbergen Meubelen te Katwijk / Solo-expositie Katwijks Museum te Katwijk aan Zee / Mega Lustrum expositie Leeuwenhorst te Noordwijk / Katwijk Herdenking 100 jaar schilderfestival te Katwijk / Panorama Tulipland, enz.

Mijn laatste expositie was afgelopen maand maart, in het kleine kerkje in Santpoort, met mijn collega's van Kunstkring'88 Duin- en bollenstreek.

Een leuke bijkomstigheid was dat opnames, vorige week woensdag middag om 15.20 werden uitgezonden op Nederland 2. Wel grappig om je eigen schilderijen op TV te zien.

Ik ben erg blij dat ik met kunst in aanraking ben gekomen. Het heeft een verrassende impact op je leven. Je gaat anders kijken naar de natuur en dingen om je heen. Het ontmoeten van mensen die ook, net als jij, worstelen om iets tot stand te brengen vind ik erg waardevol. Als het dan lukt..... kan je daar een blij gevoel aan overhouden.

Jaren geleden werd ik lid van Korf, omdat ik het belangrijk vond in een christelijke samengaan bezig te zijn met kunst. Dat er nu een andere opstelling is gekomen, vind ik jammer en verwarrend. Toch blijf ik als belangstellende de vereniging trouw om steeds die mensen te ontmoeten die dat... met je willen delen waar zij mee bezig zijn. De Kunst!

GESLAAGDE EXPOSITIE

Door Tijs Huisman

Mijn vrouw en ik bezochten op 8 april De Cederhof in Kapelle-Biezelinge.

In de gangen van dit grote verzorgingstehuis hingen schilderijen van twee van onze Korfleden.

Je kunt je afvragen wat er met je gebeurt als je, bijna letterlijk, (want de ruimte is beperkt), met je neus boven op de schilderijen van Jan van den Berge staat. Wat gebeurt er dan met je? Dat te omschrijven of te typeren heeft me gebracht bij de woorden (wat wonderlijk om die in dit verband te gebruiken): hoogstaand en deftig!

Een paar voorbeelden:

De witte rozen, het eerste schilderij waar we voor stonden: zo mooi, zo gaaf en overtuigend rozen! Helder van vorm en compositie met kleine kleurspelletjes tussen de witten en de schaduwen van de bladeren. Ook het witte vaasje onder de witte bloemen en dat weer met z'n eigen wit. Om stil van te worden. Zo overtuigend rozen, maar ook zo overtuigend Jan van den Berge!

De grote boerderij, stil in het mistige landschap, geeft het geheel iets van 'voorbij' of van 'vroeger', zonder melancholiek of sentimenteel te worden. Een "gewone" boerderij, maar toch... met een onmiskenbare toevoeging van een sfeer die gebaseerd is op verwondering en respect!

Niet alleen van het schilderen, maar ook van het tekenen en schetsen met potlood en inkt waren werkstukken geëxposeerd.

Bij al het werk is Jans grote vakmanschap zichtbaar. Schijnbaar moeiteloos worden de meest ingewikkelde vormen getekend en geschilderd en soms (onderliggend) geconstrueerd.

Al jarenlang speel ik kerkorgel, maar ik durf geen toets aan te raken als er een vakman in de buurt is. Ik weet maar al te goed dat die verbijsterd zou zijn bij het aanhoren van mijn gebroed.

Waarom zeg ik dat? Bij Jan is de situatie n.l. totaal anders. Ik ben er van overtuigd dat hij op één lijn staat met veel gerenommeerde schilders die museale erkenning genieten. Het is daarom wonderlijk en ook spijtig dat zijn uitgebreide, gevarieerde en artistiek hoogstaande oeuvre zo weinig bekendheid geniet. Mogelijk brengen de exposities in De Cederhof, Elburg en Roozendaal, daar verandering in.

Het was een aparte ervaring om het werk van Jan van den Berge en Kees den Braber in een aaneengeschaalde expositieruimte te zien. Het is duidelijk dat Kees met gedrevenheid en passie op zoek is naar de vormen, technieken en uitingvormen die het best bij hem passen. Getekende portretten, geschilderde landschappen, stillevens, ze waren allemaal te zien in De Cederhof. De zoektocht via de 'Gele tulpen' (niet aanwezig op de expositie), de abstracte composities (idem) en de landschappen van Kees, laten zijn ambities zien om het metier volledig te beheersen! Een mooi voorbeeld daarvan is zijn fles met Engelse drop er in. Mooi van kleur en stofuitbeelding!

Heerlijk zo'n schilderij!

Ik schat dat er tussen de leeftijd van Jan en Kees een verschil is van plm. 50 jaren. Hoe dan ook was dat zichtbaar op de expositie, dat is volstrekt logisch en ook niet erg.

Maar wel is van belang dat we kunnen gaan zeggen: 'Dit werk is onmiskenbaar van Kees den Braber.'

Van een serieuze en gedreven schilder als Kees is, mogen we dat en nog veel meer verwachten!

In dit verband is het goed om te memoreren dat Piet den Hertog en Kees den Braber, die samen de expo-commissie "bemannen", de afgelopen tijd veel en goed werk hebben gedaan. Een expositieruimte vinden, contacten leggen, het maken van zakelijke afspraken, etc. dat gaat niet vanzelf. Korfleden die op deze wijze hun schouders er onder zetten, zijn hun gewicht in goud waard.

ALLEEN DIE WEG!

Door C. (Kees) Vos

Gerard Sollman vroeg mij of ik een bijdrage wilde leveren voor Korf-magazine. Er wordt natuurlijk verwacht dat er iets over kunst of over een kunstenaar aan het papier wordt toevertrouwd. Mijn kunstbeschouwing of kijk op kunst is heel simpel. Kunst is voor mij een product dat door veel oefenen tot stand wordt gebracht. Een oogstrelende voorstelling van de wonderbare schone schepping. Een ieder is natuurlijk vrij om daar een andere kijk op te hebben.

Tekenen en schilderen doe ik graag, maar niet in die zin dat ik mij terneergeslagen voel, als het voor mij onmogelijk wordt om dit beeldend werk nog langer uit te voeren. Mijn vermo-

met macht bekleed. Met miljoenen medereizigers werd ik in beweging gezet. In het begin was het voor mij nog wat nevelig en onduidelijk. Maar toen er wat meer helderheid in mijn geest kwam, zag ik hoe schoon en lieflijk het om mij heen was. Wat dat betreft heb ik volop genoten van al het goede en schone dat God ons gaf en nog geeft.

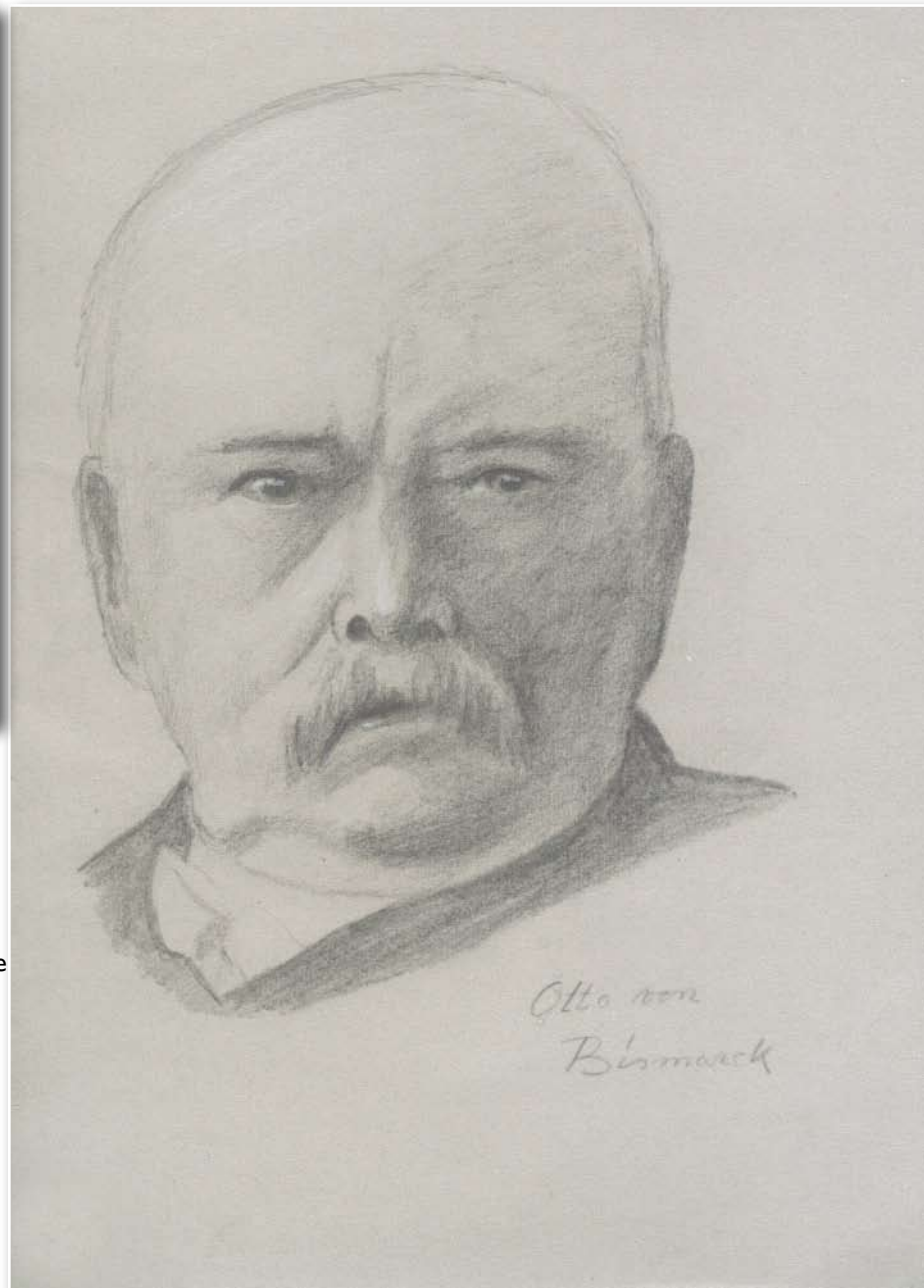
Avondland

Na een lange reis voor koude en hitte, door bezaaid en onbezaaid land, ben ik aangekomen in het Avondland van de ouderdom. De Alregeerder Die de wispelturige neigingen van de reizigers zo bestuurt dat Zijn wil er door wordt uitgevoerd,

Broedende kip

gen om beeldend bezig te zijn wordt steeds meer beperkt. Mijn linker oog is door een infarct zodanig beschadigd dat het niet meer dienstig is om er iets mee te doen. Bij de laatste oogcontrole kreeg ik te horen dat ook mijn rechter oog door een infarct is getroffen. Daarbij werd mij verteld dat er niets aan te doen is en mijn gezichtsvermogen steeds minder zal worden. Er zal wel worden geprobeerd het proces zo lang mogelijk af te remmen. Zelf zie ik het niet zo donker in. De middelen die tot belemmering van het proces worden aangewend, kunnen gezegend worden. Het zal gaan, zoals de Heere wil. Mijn levensreis – het leven is toch een reis? – begon in het gewichtig tijdvak 1933. Donkere wolken pakten zich samen boven Europa. De man die in een gesel in Gods hand zou zijn, Adolf Hitler, werd

Bismarck

Dijkdoorbraak

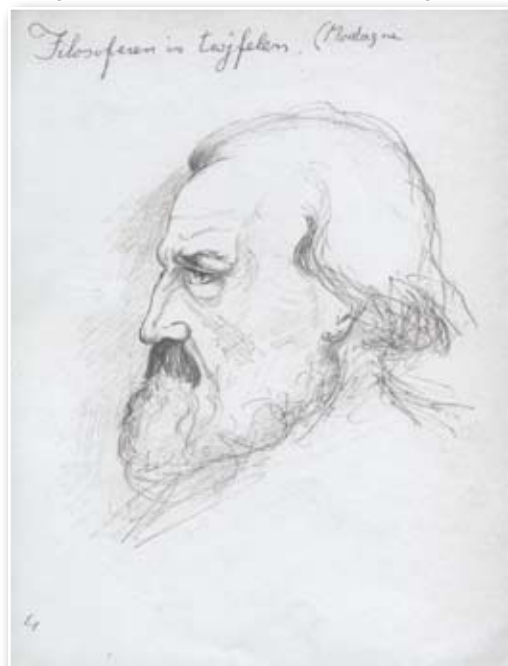

Vos

heeft mij gebracht in het gebied van de schemerige bergen. Hoe het er daar uit ziet, heeft de Regeerder van het al door een van Zijn kundige knechten laten beschrijven, en ik bemerk dat die beschrijving klopt, want wie door de vensters zien, worden verduisterd, en de deuren naar de straat worden gesloten. (Prediker 12:3-4) Wel moet gezegd worden dat de rust in deze streek weldadig is, en de avondluchten kunnen verrukkelijk zijn.

Bezieling

Maar goed, dit stukje moet natuurlijk over kunst gaan, beeldende kunst dan. Om kunst voort te brengen moet er inspiratie, bezieling zijn. Het kan of drang of beweegreden genoemd worden. Wat heeft ons als Korfleden in beweging gebracht? Is het werkelijk, zoals het toch voor een christenkunstenaar behoort te zijn, tot eer van God? Of krijgen wij ook niet een klein zetje in de rug van de heer Eerzucht, of door een of ander gedochten met dezelfde bedoeling? Laten we, ieder voor

Filosofen

zich, de hand in eigen boezem steken. Omdat het niet zo eenvoudig is om iets over een kunstenaar te schrijven wat al niet geschreven is. laat ik dit streven liever over aan hen die hierin bedreven zijn. Zodoende rest mij niet anders dan te proberen een weinig

over mezelf aan het papier toe te vertrouwen.

Als kind tekende ik graag. Door (onregelmatige) oefening heb ik me enigermate bekwaamd om dingen die mij boeiden, met potlood, pen of penseel aan papier, doek e.d. toe te vertrouwen. In de loop van mijn leven heb ik heel wat bij elkaar gekrabbeld en geklodderd. Door mijn wispelturig karakter heb ik, tot enige spijt, teveel vernietigd en weggegooid. Maar ja, zo spijtig is het natuurlijk ook weer niet. Er zijn erger dingen om spijt van te hebben.

'Krabbels'

Enkele krabbels uit mijn eertijds zijn nog bewaard gebleven. Het waren vooral karakteristieke persoonlijkheden die mijn aandacht trokken. Aan hen heb ik veel teken- en schilderuurtes besteed. Uit ongeveer 1954 heb ik nog een tekening bewaard van Otto von Bismarck (1). Zo rond 1960 tekende ik veel met Oostindische inkt, met water verdund. Het was een makkelijke manier om op een vlotte wijze iets vast te leggen. Uit die tijd dateert het portret dat ik van mijn vader Jan Adrianus Vos maakte (2). Ook dieren hadden mijn belangstelling. Daarom maakte ik een vlotte potloodschets van deze zijdehoender die in een van mijn hokken zat te broeden (3). Dan nog een schets an de Montagne (4). De streekhistoricus Dick Honcoop vroeg mij vorig jaar (2010) of ik voor zijn jongste boek over het dorp Veer enkele tekeningen wilde maken; nr. 5 is er een van. Achter het door mij getekende huisje brak in 1881 de Maasdijk door. Hetzelfde huisje uit de tijd van de doorbraak heb ik nog gekend en zo afgebeeld. De tijd waarin onze dorpen met karakteristieke woningen, weggetjes en laantjes werden gesierd, is voorbij. Alles wat een dorp een eigen gezicht gaf, is weg. Slechts in de geest van de ouderen leeft het nog voort. Maar, wat ook verdwijnt of verandert, het Woord van God blijft tot in eeuwigheid. Laat ons uit die onvergankelijke Waarheid leven en door de kracht van God een volgeling zijn van Hem Die gezegd heeft: 'Leer van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.' Alleen in het bewandelen van die Weg kunnen wij tot zegen zijn en vrede hebben. Alleen in die Weg!

MARTIEN VOS

Door Evert Kuijt

A3 en Elly

Helminghausen

inburgering

Maarten Schaatsen

WRECK THIS JOURNAL

Door Mar Slingerland

Degenen die de artikelen erover in het R.D. gemist hebben, wil ik attenderen op het vorig jaar uitgekomen boek 'Wreck this journal'.

Een doe-boek, vol opdrachten, bedoeld om blokkades op te heffen en remmingen weg te nemen, en esthetisch gezien best een uitdaging: op welke manieren en met welke technieken kun je een boek bewerken? Volkomen vernietiging is niet functioneel, maar aantasting is een logische stap in het creatieve werkproces. Een leuk boek, met inspirerende, span-

Wreck this journal

nende, flauwe, saaie, lelijke, lastige en uitdagende opdrachten. (Ik wacht nu al drie maanden op een fikse regenbui om aan een goed portie modder te komen voor een paar schoenafdrukken.) Hierbij wat foto's van gemaakte opdrachten, maar wees gewaarschuwd: onlangs zijn er al weer twee nieuwe delen verschenen!

Wreck this journal - Keri Smith
Mess - Keri Smith
This is not a book - Keri Smith
www.unieboekspectrum.nl

COLOFON

Korfmagazine is een uitgave van kunstenaarsvereniging Korf.

De digitale versie van dit Magazine is voor iedereen kosteloos te verkrijgen. Wil(t) u/jij dit magazine ontvangen, stuur dan een mailtje naar het secretariaat van onze vereniging, Geertje van de Broek: g.ouden@xs4all.nl

Hoofdredacteur
Evert Kuijt

Redactie-assistent:
Gerard Sollman

Opmaak:
Sven van Rooijen

